

■ İsmayıl İmanzadə

ÖMÜRDÜ DƏ YAŞAYIRAM

Əzəlindən, axırından haliyam,
İç üzündən, paxırından haliyam.
Gəlirindən, çıxarından haliyam -
Tərifləyib, satası ki deyiləm!

Ürəyimə yol tapmayıb hər dinən,
Nə sirrimi var bölüşmüşəm mərdinən.
Doğulandan qol-boyunam dərdinən -
Bəxtin əlvan butası ki deyiləm!

Gedən getdi vay halına qalanın,
Tamah diş çox itidir talanın
Dili pəltək, gözü qıpqı yalanın -
Kölgəsində yatası ki deyiləm!

Gizli-aşkar ötən anlar çox yeyin,
Umu-küsü uşaq kimi ərköyün.
Boz sifətli məzəmmətin, gileyin -
Zülmətində batası ki deyiləm!

Boş xülyalar solğun üzlü saçaqmış,
Xatirələr tüstülənən ocaqmış.
Yamanlığın bir ayağı qaçaqmış -
Ha qovsam da, tutası ki deyiləm!

Mənimkidir yaxşısı da, pisi də
Canımdadır tüstüsü də, hisi də.
Çox şirindir avandı da, tərsi də -
Bəxtin səhvi, xətası ki deyiləm!..

Nə nisgilin köləsiyəm, nə ahın
Ətəyindən tutmamışam günahın.
Şairliyim töhfəsidir Allahın -
Sözə haram qatası ki deyiləm!

Tanıyıram, həm sevinədir, həm qəhər,
Həyat ona gah bal qatıb, gah zəhər.
Ömürdü də, yaşayıram birtəhər -
Tapdalayıb atası ki deyiləm!

SANMAYIN YETƏN ÖLƏCƏK

Çoxaldıqca qiymət-qədir
Biləcəyik sevgi nədir.
Torpaq bir dolu təknədir,
Nə sünbül, nə dən öləcək.

Haqqın qatlanmaz dizi var,
Hər gecənin gündüzü var.
Taleyin min bir üzü var,
Kim bilir nədən öləcək?

Tanrının qadir əlləri
Qoruyacaq yenə yeri.
Ruhumuz qalacaq diri,
Ölsə də bədən öləcək.

Dərd nə bir, nə də ikidir,
Həyat hər şeyin ilkidir.
Ölüm haqqı bizimkidir,
Əcəli yetən öləcək...

YAMANCA KÜR İMİŞSƏN HA

Xoş sözdür yadında qalan,
Dilinə yatmayıb yalan.
Deyəsən, dili lal olan
Gizli bir sirr imişsən ha!

Hələ bəxtin ötməz gəndən,
Çəkinmirsən səsdən-ündən.
Xəyalında əzəl gündən
Sevgiyə bir imişsən ha!

Halallıq ismətin-həyan,
Yad baxışlar sənə ayan.
Yetənin əli çatmayan
Saf inci-dürr imişsən ha!

Axı, nədir ki, günahın,
Köksünə sığmayır ahın?
Bir dili yanımış bədxahın
Gözündə tir imişsən ha!

Çatmısan ömrün yazına,
Hər söz yatmır avazına.
Dözmək çətindir nazına,
Yamanca “kür” imişsən ha!..

AĞLASIN

Dərd bəxtin qara daşımı,
Qoymur gırəyəm başımı.
Rəhmə gəlib göz yaşımı
Sılən, ağlasa, ağlasın.

Qəribəm, sızılmaq peşəm,
Tanrım, qoyma gözdən düşəm.
Yaman günümdür, ölmüşəm,
Gələn, ağlasa, ağlasın.

Bir divanəyəm elə bil,
Gözərib ağzımdakı dil.
Eşqimlə birgə ötən il
Ölən, ağlasa, ağlasın...

Korazehin fəhmim olub,
Bağışlanmaz səhvim olub.
Çoxdan yasım, dəfnim olub,
Bilən, ağlasa, ağlasın.

SEVİNDİM

Deyirdim bəs, məndən kəsib getmisən,
Dönük eşqin zülmətində itmisən.
Nə yaxşı ki, harayıma yetmisən,
Gözləməyirdim... gəlişinə sevindim.

Əzəlkitektəptəzədir naxışın,
Kırpiyini islatmayıb “yağışın”.
Bulanmayan göl kimidir baxışın,
Dəyişməyən yerişinə sevindim.

Hər sirrini “vərəqləyib” danışdın,
Nə yaxşı ki, nə kükrədin, nə daşdın.
Közərdikcə şölə saçıb alışıdın,
Qəlb oxşayan hər işinə sevindim.

Demə, ürək nə daş imiş, nə dəmir,
Hər yetəni bəxt sevincə “bələmir”.
Sona çatcaq umu-küsü, səs-səmir,
Qönçələnən gülüşünə sevindim.

GƏLDİM

Dünyanın hər üzünə
Olmadm halı, gəldim.
Nə atlı, nə dəvəli,
Nə barxanalı gəldim.

Şaxtalı qışı gördüm,
Qarı-yağışı gördüm.
Eniş-yoxuşu gördüm,
Dolandım yalı, gəldim.

Təzə arzu-həvəsdim,
Yaşamağa tələsdim.
Zülmət qarşımı kəsdi,
Azadım yolu, gəldim.

Üstümə yağanda daş,
Bildim nəymiş cəng-savaş.
Dünyaya əlləri boş,
Ürəyi dolu gəldim.

VAXT

Yalan bir anlıq tufandı,
Üzülən ürəkdi-candı.
İşin də tərsi-avandı -
Yükün də əyən vaxtı var.

Kölgəsi nə gəzir külün,
“Xəncəri” itidir dilin.
Möhlət bitəndə əcəlin -
Qapını döyən vaxtı var.

Rəngi dəyişəndə səsin,
Qar yağır üstə həvəsin.
Bələkdən sonra hər kəsin -
Kəfəni geyən vaxtı var.

Məqam var ki, susmaq ayıb,
Qorxağı kim igid sayıb?
Böhtanın qana susayıb -
Kimisə yeyən vaxtı var.

Hər kəlmədə bal olmur ha,
Ələmdə sağ-sol olmur ha...
Vaxt həmişə kal olmur ha -
Vaxtın da dəyən vaxtı var.

TA ŞEİRİMİ SƏNƏ GÖRƏ YAZIRAM

Pıçıltımla ələyirəm vəsfini,
Gizlədirəm bir sirr kimi ismini.
Sözle çəkib kağız üstə rəsmini,
Sürətini “hörə-hörə” yazıram.

Yamyaşılsan qəlbimdəki “zəmi”də,
Mənim olsun kırpiyinin nəmi də.
Səndən xəlvət sevinci də, qəmi də
Gözlərindən dərə-dərə yazıram.

Kövrəkliyin zülmət donlu buludum,
Pay umuram nəfəsindən bir udum.
Sərt sözünlə ovulanda umudum
Sızlayıb can verə-verə yazıram.

Çək-çevirmi ələyirsən hələ sən,
Anlamıram, axı niyə beləsen?
Minnət deyil, istəyirəm biləsən,
Ta şeiri də sənə görə yazıram.

■ Gülbala Dadaş

H2. NUH

Çox azından bilirəm az yaşadım,
Lap çoxundan əminəm çox yaşadım.
Qoca dünyanı cavan görmüşdüm.

Qopub insanlar içindən hər gün,
Getdim həp boz dənizə,
Özümə d almaq üçün.

Bir gün aləmdəki səslər batdı,
Bir külək Yel babaya çevrildi.
Elə bildim ki, həyat dəvrildi...
Hər tərəf quş səsinə döndü o an.
Onlara hər nə demişdi Yaradan,
Mənə bir-bir dedi onlar ucadan.

Geri dönüb insanlarla insanlıqdan danışdım,
Qulaq asmadı heç kəs!
Yalnız, bir qadın bətnindəki uşaqla səsimə verdi səs,
"Dedi" bir az tələs,
Mənim doğmağım gəlir...
Sonra insan kimi yaşamağa başladım,
Özlərini görməzliyə vurdular!
Həqiqətdən danışanda,
Durdular.
Bəziləri inandı,
Keçmişindən utandı.
Digərləri gülüb getdi,
Hələ bir başqaları da məni öldürmək istədi!
Gəldim Qabilin məzarına,
Endim boz dənizin kənarına.
Həqiqətin diyarına,
Üzəcək bir gəmi endirmişdi səmadan o qadın.
Döndüm geri,
Gördüm keçmişindən utananlar arxamdadır.
Axx o qadın,
İstəməyir çəkim adın...
Boz dənizdə o gəmi ilə çox üzdük,
Görmədiyim qalmadı.
Sahildə görəcəyim işgün darıxdım,
Sudan quru çıxdım...
Mən gəmindən enəndə,
Sevdiyim quş səsinə,
Qağayı nəfəsin,
Xəbər gəldi vaxtın azlığından.
Həvvanın xətrinə, Adəmin eşqinə,
Hər tərəfdə buğda əkdim...

H2. İBRAHİM

Oxuyursuzsa əgər məktubumu,
Bitirib, siz onu təkrar oxuyun.
Oxuyun ki, məni düzgün tanıyın,
Sizdən əvvəlkilərə olmayın oxşar, oxuyun...
Onların gördüyü düz əyri idi,
Əyri gördükləri isə düz idi!
Yanmadım, yandırdım,
Canı yanmışlara can yandırdım!
Gördüyüm çox görünməzləri canlandırdım...

Hər dəfə dediklərimi yalandan təsdiqlədilər,
Bilmədilər bilirəm ikiüzlü olduqlarını!
Gözlərinin önündə məni oda atdılar!
Görə bilmədilər o odun içində
Həvva başımı sığalladı,
Adəmin baxışları ürəyimə su səpdi.
Mələklər əllərini mənə uzatdı,
Allah cənnətini qəlbimdə yaratdı.
Onlar bilmirdilər əbədiyyət intizarının atəşində yananlar,
Bu oda təslim olmaz!...

Allahım mənim səmimiyyətimə şübhə etmədi,
Oğlumu mənim ölümümdən qurtardı.
Bir qoç verib apardı,
Anasına qayıtdı.
O qadını bu yaxşılıq böyütdü,
İllət ötdü...
Getdim Adəmin yarı qalmış işini tamamlamağa,
Orada gözüme ilk şeytan dəydi.
Gördü ona baxdığımı, başını əydi,
Qəfildən qaçmağa başladı.
O qadın onu daşladı,
Mən də arxasıyca düşdüm.
Məndən qurtula bilmədi,
əlimə keçən kimi başından zərbə vurdum!
Allah dur dedi, durdum,
Qıçını qırıb buraxdım!
Bir az arxasıyca baxdım,
Sonra geri qayıtdım.
Bir şey gördüm, dayandım,
O dəm o qadını andım.
Bildim onun işidir,
Cənnətdən cəhənnəmə bulaq çəkib...

H2. YAQUB

Yaxşının yaxşılığın yaxşı olanlar danışır,
Yaxşılar bir-birinə tez yovuşur, tez qanışır.

Yeddi Peyğəmbərin məktubları

mini poema

Peyğəmbərlərə ehtiramla...

Yaxşılar yaxşı bilir mahiyyətim yaxşılığın,
Pisliyin yaxşılıq ilə ödəyir qarşılığın...
Yaxşılar ciddi olur, ağır olur,
Sanmayın yaxşıları ağır olur.

Bəzən,
bilməyərəkdən
yaxşı biri kiməsə pislik edir,
O pislik bir ömür gedir.
Heç bir yaxşıqla o pislik bağışlanmır!

Bəzən,
Yaxşı da pisə çevrilir,
"məcburiyyət" yarışında qalanda.
Onda belə olanda,
Yaxşı olmayıb, yaxşıları yamsılayıb...

Bəzən,
Qardaş qardaşa istəmədən yaxşılıq edir,
Qabilin getdiyi yolu gedir!

Bəzən,
Ata oğlunun pisliklərini gözünün nurunda gizlədir,
Oğul da onun kor olduğunu düşünür!
Üzdə üzülür
İçində gülür.

Yeni,
Yaqubun oğlu,
İbrahimin nəvəsi,
Oldu iblisin əbədi köləsi!
Axx Yahuda,
məni çox yanıltдын!
Səni Allahıma görə,
Yusifimə bağışladım!

H2. YUSİF

Gecəyə zilləyib iblis gözünü,
Səhər alqışlamaq üçün özünü!
Gecənin gözləri yoxdur ki, çəke yol səhərə,
Səhərin gözləri çox yorğundur.
Gətirib ələmi səssiz gecənin qəhqəhəsi,
Günəşin doğmağa yoxdur həvəsi...

Guya,
Göz dikdim Yaqubun cibinə,
Atdılar məni quyunun dibinə!
Sökdülər aramızdakı körpüləri!

Bu yolu özüm seçmədim,
O yoldan bu yola da özüm keçmədim!
Mənim gərçəyim quyudu,
Gözlərimdən axan həmin quyunun suyudur!

Bir əlimdə Tövrat, digərində İncil,
Qurani da qəlbimə kökləmişəm.
Dilimin əzbəridir Zəbur,
Vur, nə qədər vurursan, VUR!
Təsir etmir,
Buralardan deyiləm!
Mən Kəbədən gəlmişəm,
Tur dağından enmişəm!
İsanı da görmüşəm,
Sizin hələ görmədiyiniz kişini!
Adəmin ayağından öpmüşəm,
Tanrının əlindən öpdüyüm kimi...

H2. MUSA

Onlara hər gün dedim:
Siz həyatın nəbzini düz tutmadınız,
Bir-tək Allah var, ona üz tutmadınız!
Sizləri baş əydiyi daşdır, inəkdir, taxtadır,
Yalnız Allahdır həqiqət, hər nə varsa saxtadır!

Günəş batanda,
Gördüklərini getdiyi yerə xəbər aparır.
Günəş Allahın xəbərcisidir,
Musa isə elçisidir...

Ay özü də tez-tez yoxa çıxır,
Yenidən doğulmaq üçün.
Ondan ötrü ancaq zülmət darıxır...

Çox çalışdım onlara bilməli olduqlarını bildirim,
Pislikləri imkan vermədi!
Məndən Yaradanın varlığına dələlət istəyəndə,
Baxın, yaxşı-yaxşı baxım mənə dedim.
Çünki, biri elə mənəm, Musa,
Biri də əlimdə ki, əsa!

Məbudumu onlara göstərim dedilər,
O zaman qınamadım onları.
Çünki mən də istəmişdim bunu Allahdan,
Nə baş verdiyini bizdən savayı hələ heç kim bilmir.
Amma bir gün hamı biləcək...
Allah məni çox istəyir,
Mənimlə vasitəsiz danışır!

Bunu da onlara anlada bilmədim,
O buzovlar nəinki, insan, heç inək də ola bilmədilər...

H2. İSA

Geriyə dönməyə hazırlaşıram,
Qarlı-tufanlı bir axşam.
Yandırır bir dənə şam,
Məryəmin göz yaşı ilə yuyunub,
Hacərinə yanığından iki damla su içib,
Nənəm Həvvanın evindənsə keçib,
Çıxaram qarşınıza...
Məni yollarda sizin qarşılamaq fürsətiniz olmayacaq!
Sanmayın qarşılayan olmayacaq,
Olacaq qarşılayanlar, olacaq!

Hətta sizin sayınızdan da çox olacaq,
Məni qarşılayan ümidlərin sayı
Qocalı-cavanlı,
Sevincli-kədərli ümidlər,
Sonra məni qarşılayacaq, çıpaq söyüdlər...
Əvvəl kilsələrin içindəki
təsvirlərimə baxacağam,
Sonra bütün xaç sularını
sevincli ümidlərlə Afrikaya yola
şalacağam.
Özümə kədərli ümidlərlə
qalacağam, sevinçə
çevirəcəyəm hamısını.
Keşisləri məyus edəcəyəm...
Mədinəyə gədəcəyəm,
Məhəmmədin məzarını
öpəcəyəm.
Oradan üzümü Qüdsə
çevirəcəyəm,
Musanı səsləyəcəyəm.
Deyəcəyəm:
Mən də sənin kimiyəm,
Səndə bitən, məndə başlayır
Allahın oğlu deyiləm,
Varlığının dələlətiyəm!
Tənha ağacının altında oturub
xurma yeyən qızıcığazın oğluyam!
Qısır qadınların,
Sonsuz kişilərin oğluyam,
Məryəm adlı xanımın diliyəm
İbrahimin yoluyam,
Boş deyiləm, doluyam!
Musa, dediklərimi çatdır onlara bir nəfəsə,
Ancaq yerimi demə heç kəsə!
Sən bilirsen hardayam,
Tam əriməyib yandırdığım şam.
Buradayam, oturmuşam,
Gələnləri gözləyirəm...

H2. MƏHƏMMƏD (S.S.Ə)

Oxuyarkən yaşayın məktubumu,
Oxuduqlarınızı döndərməyin əsla nağıla!
Sığmayır yazdığımın mahiyyəti hər ağıla...
Yaşaya bilməsəniz yazdığımı,
Üzünü keçmişə sarı çevirin cümlələrin.
Günəşi olmaq üçün zərrlərin,
Yox olun, gözdən itin.
İsti səhrada sərin kölgələrin,
Gözləri yolda qalıb.
Yeni dünyaya gələn körpələrin,
Gözünün içinə baxın.
Qədrini bilməsəniz köhnələrin,
Yenilik gözləməyin...

Düşünün mən sizə qonaq gəlmişəm,
Şaxtalı-küləkli qış gecəsidir.
Göz-gözü görməyir işıqlar sönüb,
Qaranlıq küçənin, dar küçəsidir.

Düşünün mən sizə qonaq gəlmişəm,
Evinizin içiyi yuxudan durub.
Qapını döyməmiş üzümə açır,
Durmadan belə bir şeir oxuyur:

Musanın eşitdiklərini,
Mustafa görüb.
Musanın danışdıqlarını,
Mustafa yaşayıb, yaşatmaq üçün...

İsa dənizin üzərinə adını yazdı,
Məhəmməd səmaya həkk etdi ismini.
Məsih ölüləri dirildi,
Diriləri heyətləndirdi.
Əhməd ayı bədirlədi,
Ulduzları təəccübləndirdi.
Mələkləri düşündürdü,
Mənim divçəyimdəki ətirli gül, Məhəmməddir.

Çox darıxdım,
durun gedək
Səmadan enənlərə tamaşa edək...

22 avqust 2020

WWW.KASPI.AZ

ŞEİR
13